У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 154. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1971 No. 154. VOL. LXXVIII.

ВЛАДИКИ УКЦ В ЗСА ЗАЙМАЮТЬ СТАНОВИЩЕ ДО „УНЕВАЖНЕННЯ УНІЙНИХ АКТІВ" МОСКОВСЬКИМ СОБОРОМ

Філядельфія. — Як уже інформовано, у вівторок 3-го серпня ц.р. відбулася тут конференція Ієрархів Української Католицької Церкви в ЗСА з участю митрополита Амвросія Сенишина, епископів Йосифа Шмондюка і Ярослава Габра та епископів-помічників Івана Стаха і Василя Лостена. У тому повідомленні сказано, що конференція зокрема радила над справою покликань, як також „дискутовано проблеми, що стосуються Української Католицької Церкви в цій країні і на українських землях". Тепер переслано до преси схвалену на згаданій конференції „Заяву і пересторогу Владик УКЦеркви в ЗСА", в якій сказано:

У днях від 30 травня до 2 червня ц.р. в Загорську коло Москви відбувся собор державної совєтсько-російської Православної Церкви, на якому, згідно з наказом комуністично-большевицької влади, новим московським патріярхом обрано крутицького і коломенського митрополита Пімена (Ізвєкова). На тому ж соборі схвалено низку постанов, що відносяться до напрямних совєтської Русской Православної Церкви й, як повідомляє офіційна совєтська пресова аґенція ТАСС, „рішено визнати уневажнення унійних актів, довершених з Римо-Католицькою Церквою в Берестї (16 сторіччя) та в Угорщині (17 сторіччя) за події історичного значення".

Ми, підписані Владики Української Католицької Церкви в ЗСА, однозгідно стверджуємо, що ні один український католицький епископ, архиепископ чи митрополит, чи то в своєму імені, чи то в імені підчиненого йому духовенства, або вірних упродовж існування т. зв. Берестейської (Закінчення на стор. 3-ій)

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 20 серпня 1971

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН ПІДПИСАВ у родинному домі Абрагама Лінкольна в Спрінґфілді, Иллиной, документ, за яким той будинок проголошено історичною пам'яткою ЗСА. Президент підписав документ на столі, що ним користувався Лінкольн.

НА СУДІ У ФОРТІ МЕКПІРСОН над капітаном Ернестом Медіною свідки виявили, що він був у селищі Мілай, але не бачив масакри цивільних в'єтнамців. Один із свідків сказав, що при капітані було вбито хлопчика, але Е. Медіна тоді саме говорив по радіо і не бачив того випадку.

ПОСАДНИКА НЮ ЙОРКУ ДЖАНА ЛІНДЗІ дуже стримано привітали негри в дільниці на Брукліні, куди він прибув для огляду відновлюваної житлової дільниці. Найбільше його запитували, чи дбатиме про убогі чорні родини та житла для таких родин. Перехід Дж. Ліндзі з Республіканської партії до Демократичної був зустрінутий також досить стримано в колах Демократичної партії.

АСОЦІЯЦІЯ АМЕРИКАНСЬКИХ ІМПОРТЕРІВ відбула засідання в Ню Йорку. Імпортери стурбовані розпорядженням Уряду Ніксона про підвишку на 10 відсотків митних податків за ввіз товарів до ЗСА. Вони вирішили докладніше довідатись, чи така пдвишка стосується всіх товарів і з усіх країн, і скільки вона буде тривати.

СІМ ГРУП НАТУРАЛІСТІВ ЗВЕРНУЛИСЯ з проханням до Адміністрації Охорони Природного Оточення, щоб вона заборонила використовувати отруту проти койотів. Її розсипають по полях фермери, які плекають худобу. Виявилось, що та отрута не тільки відганяє койотів, а й умертвлює птахів, собак, котів та ін. тварин. Нею може отруїтись і людина.

У ПІВДЕННІЙ ЧАСТИНІ ЧІЛЕ почав діяти великий вулкан, покривши площу в 40 квадратових миль лявою і попелом. Розпечена лява понищила всі дороги. Першого дня було вбито дві особи, а 50 поранених.

У СВІТІ

БРИТАНІЯ ВІДКИНУЛА совєтську пропозицію, щоб зібралась конференція 5-ох атомових держав — ЗСА, СССР, Британії, Франції і Комуністичного Китаю — для обміркування проблем атомового роззброєння. Комуністичний Китай вже раніше відкинув ту пропозицію, вважаючи, що дві „суперпотуги" — ЗСА і СССР — хочуть закріпити свою атомову перевагу над усіма іншими. З подібних причин проти такої конференції заявилась і Франція. Совєти зробили свою пропозицію з пропаґандивних причин, щоб представляти себе як ніби миролюбну країну.

ДО СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ ПРИБУВ з приватними відвідинами голова республіканської меншости в Сенаті, Ю. Скотт, з своєю дружиною. Вони побували у Ленінґраді та відтіль приїхали до Москви. Скотт заявив журналістам, що він знав давно, що президент Ніксон плянує радикальні реформи у боротьбі проти інфляції і безробіття, але ніхто не знав подробиць плянованих реформ.

З СЕУЛУ У ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ ВІДЛЕТІВ до Вашингтону тамошній американський амбасадор Вілліям Портер, який дістав призначення на голову американської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам. Перед своїм виїздом до Парижу амбасадор Портер переведе наради з президентом Ніксоном і державним секретарем Вілліямом Роджерсом. Покищо головою делеґації ЗСА у Парижі є Філіп Габіб.

В ІТАЛІЇ ВІД МІСЯЦЯ СПЕКА й посуха. Внаслідку постали великі пожежі, особливо на Сицилії Три пожежники згинули при гашенні великої пожежі лісів на північ від Мессини і щойно після 80 годин вдалося ту пожежу погасити. Шкоди з пожеж обраховують на сотні тисяч долярів.

ТАЙФУН У ГОНҐ КОНҐУ СПРИЧИНИВ більші шкоди, як спершу думалось. Найменше 123 особи згинули, 286 опинились у шпиталях і кругло 6.500 осіб втратили дах над головою. Гонґ Конґ стоїть під британською адміністрацією, бо Комуністичному Китаєві вигідно мати таке „невтральне вікно у світ".

ГОНҐ КОНҐ ПЕРЕЖИВ три дні тому тайфун, який зривав кораблі з якорів, спричинив повені й зрізував з поверхні землі довкільні китайські села. Вітер гнався із силою 115 миль на годину. Згинуло найменше 25 осіб та кількасот опинились у шпиталях поранені. 37 кораблів кинуло на прибережні скелі, 52 човни затонули.

Президент Ніксон за збереження збройної могутности ЗСА

Даллас. — Президент Ричард Ніксон виступив перед делеґатами Конвенції Ветеранів Закордонних Воєн, сказавши, що ЗСА будуть зберігати міцними свої збройні сили, „без огляду на намагання декого представити наш військовий естаблішмент, як „мілітаристичний" і диявольський." Президент Ніксон прибув до Далласу з Вайомінґу, разом із своєю дочкою Джулією Айзенгавер. Промовляючи до ветеранів, Президент пов'язав справу потужних американських збройних сил із необхідністю мати міцну економіку, і закликав усіх підтримати заходи Уряду впродовж 90 днів, скеровані на зміцнення економіки країни: „Бажання здобутись на короткотермінову посвяту чи жертву задля здійснення довготермінової мети є головною ознакою дисциплінованих сил", сказав Президент. „Тим, хто атакує мораль сили, кажучи, що наша оборонна потуга є „мілітаристською" і диявольською, ми мусимо відповісти, що диявольською є війна, зате готовність запобігти війні — є почесна і добра". Промовляючи в Меморіял Авдиторії в Даллесі, президент Р. Ніксон сказав, що Америці потрібно найкращого духу вояків для „великої боротьби за тривалий мир і новий прогрес".

Провідники АФП-КІО „не вірять" у програму президента Ніксона

Вашингтон. — Провідники Американської Федерації Праці та Конгресу Індустрійних Організації — АФП-КІО виступили тут у четвер 19 серпня ц. р. із заявою, що вони „абсолютно не вірять у спроможність президента Р. Ніксона керувати успішно економією цієї країни", заявляючи водночас із цим, що вони не будуть співпрацювати з урядом в його заходах для замороження цін і заробітних платень. Президент АФП-КІО Джордж Міні заявив, що якщо робітники не одержать в періоді 90-денного замороження признаних їм підвишок і доплат, або ж, якщо ці виплати будуть їм затримані, то вони вважатимуть підписані проводами їх спілок контракти недійсними і матимуть повну свободу покинути працю. Міні скритикував також пропоновані през. Ніксоном податкові кредити для корпорацій, як крикливу підтримку для „великого бизнесу". Виступив проти програми през. Ніксона також демократичний кандидат на Президента сенатор Москі, заявляючи, що уряд повинен був діяти скоріше й більше ефектовно. Відповідаючи на заяви Міні і Москі, секретар скарбниці демократ Джон Б. Конелі ствердив, що обидва вони були донедавна пропаґаторами урядової контролі над цінами і заробітними платнями, а коли Ніхсон почав цю контролю здійснювати, то вони обернулися від своїх пропозицій на 180 ступенів.

Армія передчасно демобілізує понад 40 тисяч вояків

Вашингтон, Д.К. — Секретар Армії Роберт Фролке повідомив, що впродовж наступних чотирьох місяців Американська Армія плянує передчасно звільнити з військової служби 43 000 вояків і старшин, переважно мобілізованих. Така демобілізація є в пляні виконання закону про зменшення збройних сил на 50 000 чоловік. Достроково будуть звільнені ті, що мали б бути демобілізовані в часі від вересня ц.р. до липня 1972 року, і для них виробляється окрема програма. Секретар Армії сказав, що більшість із тих вояків ніде особливо не зайняті, і „це буде краще для них, так і для нас, коли їх здемобілізуємо". Чимало з тих людей були на війні в Кореї, або у В'єтнамі, а тепер вже не мають досить часу військової служби, щоб їх знову посилати за океан. Американська Армія нараховує тепер на службі один мільйон сто тисяч вояків. Вуло заплянована зменшити ту кількість до літа 1972 року так, що Армія мала б 942 000 вояків.

Закінчується підготовка до 40-річчя Українського Золотого Хреста

Лігайтон (П.Р.).— В днях 7 і 8-го серпня ц.р. відбулися тут спільні наради Головної Управи Українського Золотого Хреста з Ювілейним Комітетом в справі остаточного устійнення програми святкування 40-річчя Українського Золотого Хреста в ЗСА, яке буде відзначене ювілейним бенкетом 9-го жовтня в Ню Йорку, в готелі Статлер Гілоон. Ювілейний бенкет 40-річчя УЗХ відбудеться в рямцях З'їзду УЗХ в тому ж готелі в днях 9 і 10-го жовтня. На ювілейний бенкет запрошені всі наші центральні і місцеві організації. Участь в ньому візьмуть також і визначні гості з Европи і Канади.

Ред. О. Зінкевич виголосить на З'їзді УЗХ програмову доповідь: „УЗХ і українські політичні в'язні". Передбачений і т. зв. панель на різні теми, пов'язані з діяльністю УЗХ.

Український Золотий Хрест є одною з найстарших українських жіночих організацій в ЗСА. Перший відділ УЗХ постав в Ню Йорку в 1931 році. Сьогодні відділи або делеґатури УЗХ існують в усіх більших осередках на терені Америки. Основним завданням УЗХ є харитативно-допоміжна та виховна праця. УЗХ допомагає, в такий чи інший спосіб, жертвам українських визвольних змагань та взагалі простягає свою допоміжну руку всім тим, що такої допомоги потребують в їхній боротьбі за ідеал свободи української нації. У виховній ділянці УЗХ вже від 14 літ влаштовує і веде літні табори молоді на оселі ім. Ольжича в Лігайтоні, Па.

ПРОГУЛЬКА НА СОЮЗІВКУ З НЮ ЙОРКУ

Проголошена заходами Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу Великого Ню Йорку прогулянка на Союзівку відбудеться вже в найближчу неділю, 22 серпня ц.р. В програмі прогулянки крем Служби Божої під отвертим небом та спільного обіду, буде мистецький попис мистецької групи працівників і курсантів Союзівки, концерт у сторіччя народження Василя Стефаника, оглядини виставки картин українських мистців, прогулянка до водопаду, купіль, виграші цінних нагород для дітей і внуків членів УНСоюзу й інше.

Повідомлення Комітету Пам'ятника Т. Шевченкові в Буенос Айресі

Повідомляємо все українське громадянство в діяспорі, що в неділю, 5-го грудня 1971 р. о год. 10-ій рано в парку Трес де Февреро, Буенос Айрес, Арґентина, відбудеться

ВІДКРИТТЯ ПАМЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

найбільшому геніяльному поетові, національному пророкові та невтомному борцеві за політичне й соціяльне визволення нашого народу.

Відкриття пам'ятника, якого автором є відомий український скульптор Лев Молодожанин, доконають Ієрархи обох Українських Церков, Католицької і Православної, при співучасті українського громадянства з діяспори, представників СКВУ та українських Товариств, Установ і Організацій, Провідників українських політичних рухів, членів українських вільних урядів, членів українських вільних парляментів, представників бувших українських збройних сил, представників українських наукових установ, визначних українських і чужинецьких політичних діячів, делеґацій чужинецьких спільнот та делеґатів арґентинського уряду і Міської Управи Буенос Айресу.

Цією дорогою запрошуємо все українське громадянство в діяспорі на це велике національне свято української спільноти в Арґентині, а всі українські Товариства, Організації і Установи прислати своїх делеґатів, щоб в цей історичний день у стіп мовчазної бронзової постаті Великого Кобзаря України прилюдно перед цілим вільним світом підтвердити нашу повсякчасну вірність його Заповітові та нашим національним ідеалам.

Віримо, що українці у вільному світі, а особливо в Канаді і ЗСА доложать всіх зусиль, щоб відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі не перейшло в історію нашого народу як звичайна дата довершення цього великого діла, а перетворилося в всенаціональну маніфестацію Вільних Українців солідарности з нашим народом на рідних землях в його преважкій боротьбі за своє національне й соціяльне визволення та здійснення тих безсмертних загально-людських ідей, за які боровся і страждав Безсмертний Тарас.

Привіти та всяку переписку просимо прислати на наступну адресу Організаційної Комісії Комітету:

Comision Organizadora de la inauguracion del monumento a T. Shevchenko, c. Maza 144, Buenos Aires, Republica Argentina.

Всі українські часописи просимо про передрук.

За Комітет Будови Пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі, Закон ч. 17.380:

Осип Кузьмич, секретар *д-р Василь Іваницький, голова*

Захід ще не прийняв спільної політики супроти доляра

Брюссель. — У столиці Бельгії Брюсселі відбулася в четвер 19 серпня велика конференція міністрів фінансів та директорів державних банків шістьох членських держав Европейської Економічної Спільноти — Франції, Західньої Німеччини, Італії, Голляндії, Бельгії і Люксембурґу, плюс делеґати від Британії, Данії, Норвегії й Ірляндії, себто тих чотирьох держав, з якими ведуться переговори щодо їх приступлення до Европейської Економічної Спільноти. Але на цій конференції не прийшло до згоди щодо устійнення спільної монетарної політики, себто, конкретно, щодо прийняття спільного для всіх критеріюма, за яким треба визначити вартість кожної крайової валюти. Пекуча потреба такого визначення постала після того, як Америка проголосила, що не буде вимінювати „закордонного доляра" на золото, себто відірвала вартість доляра від вартости золота, — а власне це становило дотепер підставу міжнародної монетарної системи. Таким чином у висліді тієї конференції кожна держава зберегла вільну руку самій встановляти нову вартість своєї валюти. Загально вважають, що ті валюти будуть ревальвовані, себто піднесені вгору при одночасній девальвації американського доляра. Це створить для Америки кращу ситуацію для вирівнання свого платничого балянсу та суперництва у міжнародній торгівлі з закордонними продуктами. Наради міністрів фінансів і директорів державних банків будуть продовжуватися. В четвер рішено тільки відкрити зачинені від минулого понеділка західньо-европейські біржі.

Президентські вибори у Південному В'єтнамі опинились під знаком запиту

Сайґон. — Одинокий опозиційний кандидат на президента у виборах у Південному В'єтнамі, які мають відбутися 3 жовтня ц. р., емеритований 55-тирічний генерал Дуонґ Ван Мінь, відкликав свою кандидатуру і таким чином єдиним кандидатом, який залишився, є теперішній президент Нґуєн Ван Тіє. Ген. Дуонґ Ван Мінь проголосив широку заяву, в якій подав причини своєї постанови не кандидувати: вперті заходи президента Тіє пофальшувати президентські вибори з допомогою від підлеглого йому адміністраційного апарату. Він заявив, що справа не в тому, хто виграє та хто програє, а в тому, що такі пофальшовані вибори здискредитували б в очах народу до решти демократію і її практичну вартість. Він твердить, що його ризиґнація повинна „потрясти совістю" всіх чесних в'єтнамців, які бажають своїй батьківщині ладу і мира. За найпершими коментарями — зречення ген. Міня, видатного діяча, який переів був державний переворот проти колишнього диктаторського президента Нґо Дінь Дієма, стало ударом для американської політики, яка вірила, що в Південному В'єтнамі можна буде завести демократичний лад. У зв'язку з тими виборами їздив до Вашинґтону амбасадор ЗСА Елсворт Банкер і саме вернувся до Сайґону. Він відбув довгу нараду з генералом Мінем. Коли президент Нґуєн Ван Тіє всетаки буде „кандидувати" й проголосить, що він „обраний", не мавши ніякого контркандидата, то такі „вибори" будуть здискредитовані в очах світу і дадуть добрий атут в руки комуністів, що в Південному В'єтнамі нарід не має голосу.

ОРГАНІЗУЄТЬСЯ МАСОВА УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ У ВІДКРИТТІ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ В БУЕНОС АЙРЕСІ

Запроєктований скульптором Левом Молом-Молодожанином пам'ятник Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі в Арґентині.

Ню Йорк. — В Торонто в Канаді та в Ню Йорку вже ведуться інтенсивні заходи для забезпечення найдогідніших умовин масової поїздки українців з Канади і ЗСА на врочистість відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці Арґентини, Буенос Айресі, що має відбутися в неділю 5-го грудня цього року. Пригадується, що в тому часі в Арґентині є — коли мова про пору року — „наш" червень, себто весна. Конкретні заходи для такої масової поїздки наших туристів на відкриття пам'ятника з Канади й Америки винайманими літаками вже пороблено в Торонті і Ню Йорку. В Торонті організацією масової поїздки займається Юрій Карманін і туристична фірма М. Когута, яка вже й уклала відповідне порозуміння з летунською компанією лінії Бреніфф. З рамени цієї компанії пп. Карманін і Когут відвідали минулого тижня Буенос Айрес для полагодження дальших удогіднень як з арґентинським міністерством туристики, так із місцевим українським Комітетом Будови Пам'ятника. Повертаючись з Буенос Айресу, пп. Карманін і Когут мали зустріч в Ню Йорку з президентом Світового Конґресу Вільних Українців п. Йосипом Лисогором та поінформували його про подробиці своїх відвідин, розмов і домовлень. СКВУ патронуватиме над урочистостями відкриття пам'ятника і в цій справі незабаром буде проголошений відповідний заклик. Ю. Карманін і М. Когут заявили, що арґентинські власті підуть найдальше на зустріч українським туристам, а Комітет Будови Пам'ятника, окремі групи людей, зокрема студентської молоді, які зустрічатимуть туристів на летовищі, служитимуть їм усіми потрібними інформаціями та вказівками. Вже наперед резервується готелі, автобуси і подібне. Кошт подорожі літаком з Торонта до Буенос Айресу та знову до Торонта виноситиме приблизно $ 330. Повний прожиток в Буенос Айресі, включаючи приміщення в готелі та прохарчування, обраховується на приблизно десять долярів. Серед українців в Арґентині вже тепер помітний великий ентузіязм. Відвідувачів зокрема приємно заскочило, що в цілу акцію будови пам'ятника та підготови врочистостей його відкриття дуже активно включились місцеві молоді українські професіоналісти. Вважається, що відкриття пам'ятника та масо- (Закінчення на стор. 3-ій)

„Радянська освіта" атакує засудженого Валентина Мороза

Київ. — В газеті „Радянська освіта", яка виходить тут, як орган Міністерства освіти УССР, Міністерства вищої і середньої спеціяльної освіти УССР та Республіканського комітету профспілки працівників освіти, вищої школи і наукових установ УССР, в числі з 14 серпня ц.р. появилася за підписом якогось Я. Радченка п.н. «„Апостол" і його штандарти» брутальна атака на засудженого в листопаді 1970 року на дев'ять років ув'язнення і п'ять років заслання молодого українського історика з Луцька, викладача нової історії в Івано-Франківському педагогічному інституті Валентина Мороза. Нав'язуючи до широкої і гострої реакції за кордоном і зокрема серед української еміґрації проти нечуваної судової розправи над В. Морозом і жорстокого засуду, „Радянська освіта", що визначає себе органом вчителів і працівників народної освіти, тобто тих, що до них належав і Валентин Мороз, заявляє, що „засуджений В. Мороз не тільки систематично писав антирадянські наклепницькі „твори", але й сам нелегально розповсюджував цю отруту, вів антирадянську пропаганду і за це став вдруге перед судом, одержав по заслугах". На доказ „злочинної діяльности" Валентина Мороза автор статті у „Радянській освіті" фальшує повиривані із його зізнань і писань абож із зізнань КҐБ-івських свідків цитати, які мали б підтверджувати пропаґовану Морозом „необхідність відокремлення України від СССР і перетворення її на буржуазну країну", його заяву, що „...відокремлення України можливе за допомогою з боку імперіялістичних країн і в разі відокремлення політична влада мала б бути буржуазною" і його ж оборону української Церкви й релігії, чи як це автор пашквільної статті визначає „уніятства". Всупереч фактам і всьому тому, що відбувалося під час судової розправи над Морозом, Я. Радченко твердить, що В. Мороз був — „змушений зізнатися" до авторства своїх писань „приперитий до стіни показами свідків Б. Д. Антоненка-Давидовича, І. М. Дзюби, В. М. Чорновола", тобто всіх тих, які виступали в суді в обороні В. Мороза. Закидає Я. Радченко В. Морозові також „торування знайомих стежок до радіостації „Свобода", націоналістичних журналів „Сучасність" і „Визвольний шлях".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пам'ятники безсмертності

До найбільш вікопомних українських подій крайового значення, що заіснували в Канаді і З'єднаних Стейтах Америки, було без сумніву здвигнення та найбільш урочисте і багатолюдне відкриття пам'ятників Тарасові Шевченкові перед будинком Манітобського парляменту у Вінніпеґу в липні 1961-го року та на публічній площі у Вашинґтоні три роки пізніше, в червні 1964-го року. Ці пам'ятники здвигнено з ініціятиви та пожертвами українців в Канаді і в Америці, але їх будова та відкриття були крайовими подіями в повному значенні того слова, бо їх будову схвалювали, призначивши для них відповідне місце, парлямент Манітоби і Конґрес ЗСА, а їх відкриття довершили тодішній прем'єр Канади Джан Діфенбейкер та 34-ий президент ЗСА Двайт Д. Айзенгавер.

До існуючих уже пам'ятників Пророкові України в Україні та в широкому світі долучаться в цьому році ще такі ж пам'ятники на одній з найкращих площ столиці Арґентини в Буенос Айресі та у французькому місті Тулюзі і якщо є в світі людина, яка заслугувала б на таке всесвітнє пам'ятникове увіковічнення, то це без сумніву Тарас Шевченко, наш Шевченко, який возвеличив „малих рабів німих", перетворивши їх в модерну, одну з найбільш заавансованих націй, поставивши на її сторожі своє пламенне слово. Але, Шевченкові ідеали, ідеали волі і справедливости, це вселюдські ідеали і тому цілком правильно і справедливо, що пам'ятники Шевченкові, як смолоскипи тих ідеалів, опоясують сьогодні Землю.

До тих великих урочистостей, що супроводили відкриття пам'ятників Шевченкові у Вінніпеґу і Вашинґтоні, долучиться в грудні цього року урочистість відкриття такого пам'ятника в Буенос Айресі. Ми можемо тільки долучитись та з повної душі і цілого серця підтримати надрукований на іншому місці в цьому числі Заклик Комітету Будови Пам'ятника Шевченкові в Буенос Айресі та заохотити наших громадян, щоб вони цього заклику послухали і хто тільки може та кого на це стати, щоб взяв участь у заплянованому торжестві. Це ж бо відкривається черговий пам'ятник Українській Безсмертності, творцеві безсмертних українських ідеалів волі і справедливости, з яких користає вже багато націй світу, але на які все ще мусить очікувати наш український народ. Нашою багатолюдною участю у відкритті пам'ятника в Буенос Айресі ми ще і ще раз засвідчимо нашу відданість тим ідеалам та нашу рішучість всіми нашими силами причинитись, щоб вони запанували і в Шевченковій Україні.

Влада і нарід

Президент Ніксон звернувся з закликом до всіх громадян Америки, щоб вони підтримали його економічні реформи, при чому признав, що для цього треба принести деякі жертви. Цей заклик покривається із основною правдою, що державна влада і нарід мусять діяти згідливо й гармонійно, бо в противному випадку державі погрожує катастрофа. За абсолютних монархій, коли наслідний володар уважав, що його влада походить „від Бога" і не рахувався з волею народу, не було такої співпраці між владою і народом. І тому й абсолютні монархії провалились. Коли ж в З'єднаних Стейтах влада існує „народу, через народ і для народу", — коли Президент і Конґрес вибрані, то мусять бути довір'я до влади і підтримка для неї. Очевидно, повинна бути критика й опозиція, але в надзвичайних часах розпорядки влади треба респектувати.

Нема сумніву, що проголошене Ніксоном замороження цін і платень на 3 місяці вдарило по тих робітниках, які сподівалися тепер підвишки і не можуть дістати її, бо мусять чекати, коли скінчиться цей 3-місячний реченець і державна Рада коштів прожитку визначить норми нових підвишок. Робітники, які дістали підвишку в цьому році, упривілейовані в порівнянні з тими, які мали дістати її. Але це неминуче, невідхильне явище в усіх таких кризових часах і надзвичайних санаційних заходах. Хтось мусить потерпіти у свідомості, що в добі інфляції щораз нові підвишки заробітної платні ніколи не здоганяють зросту дорожні і тому не мають сподіваної вартости.

Заяви різних робітничих спілок, що вони не повинуються закликові Ніксона і все одно будуть страйкувати — це поганий вияв розуміння ситуації. Робітник у доках Сан Францісо, який заробляє 4.80 дол. за годину, ото ж 192 дол. на тиждень, навіть після всіх відтягнень не є такий бідний, щоб мусів страйком добиватися дальшої негайної підвишки, а автомобільний робітник в Америці належить до найвище винагороджуваних у світі. Американське робітництво було завжди високопатріотичне і воно й тепер у цій кризовій ситуації повинно виявити свій патріотизм, який вимагає пожертв — для власного і загального добра.

НАСТОРОЖЕНА МОСКВА

„Настороження Москва" — слова із статті канадійського французького журналіста й письменника Роже Лемлена „Одинадцять днів в СССР", і стосуються вони відносин між Росією та Україною, не в минулому, а тепер.

Москва завжди була настороженa. Країна, як і людина: хто має нечисту совість, той завжди насторожений, тому завжди щось здається. Московське князівство було насторожене, бо йшло підбоєм на сусідні племена й народи; імперська біла Росія була насторожена, бо в кожній імперії діють відосередкові сили; імперська червона Росія — також, бо відосердкових сил в СССР тепер ще більше. Тому Роже Лемлен відкриття не зробив — для нас, але зробив відкриття для себе самого і сотень тисяч читачів найбільшого французькомовного щоденника в Канаді „Ля Прес", де впродовж чотирьох днів у червні ц. р. друкувався його репортаж.

Насторожені не тільки Москва і Україна. Нині особливо насторожена Юґославія, де 1-го липня 1971 року Віче Національної Союзної Скупщини схвалило далекосяглі, в національному розумінні, зміни в Конституції тієї багатонаціональної країни. На основі конституційних змін там створили нове політичне тіло — Президію Соціялістичної Республіки Юґославії, з двома представниками від кожного народу і автономного краю. Як сказав голова Віча Національностей М. Шпиляк, „тепер буде більш послідовно провадитися в життя принцип пошанування рівноправности народів і національностей Юґославії". Ту заяву надрукували й московські „Ізвєстія" з 1-го липня, під наг. „Зміни в конституції". Потім прийшла вістка, що президент Юґославії Й. Тіто відвідає, після Ватикану, Вілий Дім у Вашинґтоні. А тепер ще новіша: насторожена Москва посилає до Юґославії самого генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва на переговори з Тітом, який „висмикнув" бодай частково свою країну з-під безпосередньої контролі Москви ще 23 роки тому. Напередодні прибуття московського червоного єдинонеділимщика, в юґославській пресі зарясніло від коментарів до промови начальника штабу юґославської армії ген.-полк. Віктора Будані, який сказав, що армія вже готова „відбити будь - який напад і з будь - якої сторони".

Насторожена „інтернаціоналістична" Москва й відносно „соціялістичної" Польщі, де зростає дорожнеча й байдужість населення до справ сателітної держави — і одночасно ненависть до того, хто обернув Польщу в сателіта, в новочасний „Привіслянський край" російської імперії.

Китайські атомові бомби та протилежне наставлення різних компартій світу стримують „братню" Москву від нападу на малу Албанію — комунокитайського сателіта, який визнає так зв. комунізм, але не визнає СССР.

Москва знову скритикувала „братню" комуністичну Румунію за її прихильне відношення до комуністичного Китаю, який провадить антисовєтську пропаґанду, називаючи ЦК КПСС „новими московськими царями" і закликаючи народи СССР, у тому й українців, „зліквідувати новочасних московських ханів". Для критики Румунії Москва вибрала старий маневр: передрукувала критичну статтю з варшавської „Трибуни Люду" в „Литературной Газете" з 12 серпня. Два тижні тому в Криму було зібрання комуністичних провідників, і там ішла мова про червоний Китай, але лідер румунських комуністів Чаушеску на засіданні не був. У згаданій статті сказано, що не може бути „невтралізму" в суперечці між СССР і Китаєм, а Румунія, мовляв, хоче займати невтральну позицію. Тим часом, Букарешт займає не невтральну, а прихильну позицію до Пекіну (можливо, вважаючи, що ті приятелі занадто вже далеко, щоб шкодити, а Москва — занадто близько). Румунська комуністична газета „Скінтейя" не забарилася відповісти на польсько-московську критику: не називаючи ні СССР, ні Польщі, там було сказано, що Румунія була й буде за „зміцнення дружби між країнами соціялістичного бльоку", в тому і з комуністичним Китаєм.

Згаданий на початку журналіст Роже Лемлен у репортажі з мандрівки з прем'єром П. Е. Трюдо по СССР, десятки разів сплутав українців з росіянами, хоча й писав про 47-мільйоновий український народ. Але одно він — і це для нас важливе, безпомилково помітив:

„Україна могла б дуже добре обійтись без совєтської федерації. Вона багата. Але Москва — насторожена, і вона особливо займається українськими сепаратистами".

Є ще й друге свідчення канадійського спостерігача в Україні:

„Хоча ми відчували сільську лагідність навколо і доброту людей — ми були таки справді за залізною заслоною. Робітники скаржилися, що російські люди займають забагато ключевих позицій в Україні. Те саме явище є повсюди".

Леонід Полтава

ПІДОЗРІЛА „ДРУЖБА"

У Польщі існує Українське Суспільно - Культурне Товариство, діяльність якого розтягається на цілу територію Польщі та якого завданням є дбати про розвиток культурно - освітнього життя українців, яких в Польщі нарахoвується тепер близько 300.000.

У цьому році Товариство відзначає своє 15-ліття і з цієї нагоди Головне Правління Товариства дістало багато привітів й побажань дальшої успішної праці від польських державних чинників і установ, а також від українських організацій за кордоном. Поміж тими привітаннями є також телеграма Віри Дмитрук, голови Президії „Українського товариства дружби і культурного зв'язку з закордоном", яку надрукувало „Наше Слово", орган УСКТ у Варшаві, з дня 11-го липня ц. р. Телеграма звучить:

„З нагоди п'ятнадцятої річниці Українського Суспільно - Культурного Товариства шлемо Вам і всім активістам Товариства сердечні поздоровлення і найкращі побажання. Від душі жичимо доброго здоров'я і плідної праці на славу і розквіт рідної культури в ім'я дальшого зміцнення дружби між польським і радянським народами".

Наперед: інтересно, чому говориться про дружбу між польським і „радянським" народами? Чи не було б відповідніше українському товариству дружби і культурного зв'язку з закордоном у телеграмі до українського суспільно - культурного товариства писати про дружбу між польським і українським народами? Про „радянський" народ нехай би писало „всесоюзне" товариство дружби..

Але добре, що українське товариство дружби.. з Києва привітало головне правління УСКТ і „всіх активістів" (хоч треба було привітати й членство УСКТ та й всіх українців у Польщі — абв.) і в цей спосіб признати, що українці в Польщі є, що вони там існують, бо ще не так давно, у 1958 р., коли делеґація УСКТ відвідувала Київ і побувала у згаданому товаристві дружби, їм там сказали, що в Польщі українців немає, бо вони всі після війни репатріювалися.

А тепер показується, що вони в Польщі є, мають своє товариство, ведуть діяльність, видають свою газету. Коли вже говорити про газету, орган УСКТ „Наше Слово", яке виходить у Варшаві як тижневик, то не дивлячись на це, що газета виходить в одній із „соціялістичних, братерських країн", що її редактором є „випробуваний" комуніст, „Наше Слово" не втішається ласкою властьимущих у Києві, які, очевидно, послушно йдуть шляхом, указаним їм з Москви.

„Наше Слово" з 1-го листопада 1970 р. на своїй останній сторінці, пригадуючи про відновлення передплати на наступний рік, інформувало також, що передплату на газету приймається у таких країнах світу: Австралія, Бельгія, Канада, Франція, Зах. Німеччина, Англія, Норвегія, Швеція, Уругвай, ЗСА, Чехо - Словаччина та Румунія. Для кожної з тих країн подані адреси, куди треба слати замовлення й передплату. Але поміж тими країнами немає ні СССР ні України. Може, з огляду на це, що вони є „братерськими країнами", не треба в них ніяких представництв, може з України можна прямо виписати „Наше Слово" кожному, хто зацікавлений його передплачувати?

Показується, що це не так. Це ж саме „Наше Слово" з 1-го листопада 1970 р. на цій же самій останній сторінці товстим друком надрукувало таке повідомлення:

„Увага, Читачі: „Нашого Слова" на Україні! В зв'язку з численними листами до Редакції читачів нашої газети на Україні із запитанням, як оформити передплату „Нашого Слова" на 1971 рік, інформуємо, що Редакція не займається полагодженням цієї справи. Всі бажаючі отримувати „Наше Слово" в 1971 році можуть оформляти собі передплату газети лише за допомогою рідних або знайомих, які живуть в Польщі".

Тобто, в СССР чи в Україні немає установи, яка офіційно займалася б прийманням передплати на „Наше Слово"! Читачі в Україні, які хотіли б мати „Наше Слово", не можуть його передплатити через якунебудь державну чи кооперативну установу.

Але коли так, то чи оформлення передплати через рідних або знайомих, що живуть у Польщі, є надійне, тобто чи власті в Україні допустять „Наше Слово" до передплатника?

Щось з тим братерством між „польським і радянським народами" мусить бути підозріле, коли не можна нормальним для „соціялістичних країн" способом виписати собі газету українцям в Україні з Польщі. Чи часом не виглядає вона їм „трефна"?

І коли вислів пані Віри Дмитрук про дружбу між польським і „радянським" народами має мати якенебудь значення, то треба її, як заслуженому партійному працівникові (вона впродовж кількох років була секретарем Київського міського Комуністичного Комітету) подбати про це, щоб або якесь „відділення" Союздруку, або якась книгарня (хоч би одна) в Україні оформляла передплату на „Наше Слово" для українців в Україні. А коли це неможливе, то може вона могла б подбати про відкриття якоїсь контори при Українському товаристві дружби і культурного зв'язку з закордоном, яка б цю справу для українців в Україні полагоджувала.

Інакше то ця „дружба" більше, ніж підозріла.

абв.

НА БУДЕНЬ І СВЯТО

Редагує Любов Коленська

ПСИХОЗА ПРАЦІ

Біля підземки зустрічаю знайому, вона ледве завважує мене, неспокійно кудись оглядається, либонь не хоче проґавити поїзду. Таки вітаюся з нею: — Нарешті тебе бачу, а то стільки років, а я і не знаю, як тобі живеться. Бачу, що спішиш. Зайди коли до мене, трохи поговоримо...

— Я... Ти ж знаєш, як воно буває, часу тепер в мене обмаль — праці багато. Коли немає мене дома, нічого не буде зроблене якслід, я не можу, стільки обов'язків...

З шумом над'їздить поїзд, моя знайома ледве прощається, кидається в юрбу і щезає. А впарі з нею — час, вона не знає, що і так його не здожене...

Про цю „працеманію" — неконтрольовану потребу праці, неспівмірну із конечним відпруженням, згадує в „Таймі" професор і психолог Вейне І. Оутс, признаючись, що і він сам був таким налоговцем праці впродовж 30-ох років, аж вдалось йому цього навику збутись. Людина в такому стані пізнає це щойно тоді, коли дістане атаку серця, або так, як у нього, його п'ятирічний синок запитався, коли він може йому визначити час, щоб вони... поговорили. У проф. Оутса не було налогу до наркотиків чи алькоголю, а „працеманія" — workalcoholism, як він його називає. Вейне Оутс каже, що цей стан такий хворобливий і неприємний, що по якомусь часі утруднює даній людині й окруженню життя. На цю тему він написав книжку п. н. „Сповідь налоговця праці".

Він пише, що людина, в якої хворобливий налiг до праці, перш усього непомітно самому собі відходить від людської спільноти. Вона їсть, п'є і спить у „працеманійному" трансі. Кожного ранку прокидається точно у тому самому часі. У своєму бюрі, хоча ніхто цього від нього не очікує, мусить бути на самому вершку свого завдання, безмилосердно картаючи інших за найменші їхні промахи. Пізно повертаючи додому, прожогом йде в свою студійну кімнату, щоб якнайбільше використати час.

Психолог Оутс стверджує, з яких саме мотивів постає навик до безустанної і гарячкової праці. Особливо це проявляється у лінивих людей, вони стають відчувати, що у них чомусь-то надмір вільного часу на приємності, відчувають викиди совісти і попадають у другу крайність, щоб себе якось виправдати. Буває це й у випадку, коли людину опутає манія незвичайности й незаступимости. Інший знов „ликує", коли люди почуваються ніяково, що він краще й спритніше від них усе робить. Ще інший — почерез безустанну працю почуває себе більш незалежним, кажучи: „так довго, коли у мене праця, мені нікого не потрібно — сила у моїх руках, маю забезпечене місце серед суспільности і окруження". Для декого знову праця це кокетерія, якою здобувається другий пол, а в багатьох — безупинне зайняття це забуття настирливих думок про смерть.

Ця „працеманія" причасна не тільки чоловікам, але й жінкам. Дома, по бюрах, добродійних товариствах, на „фронті за визволення жінки". У вічно затурбованої господині часто фраза: „дай мені, я це сама зроблю", рівночасно, нарікаючи, що за кожним мусить прибирати. Це проявляється навіть при народинах дітей, коли жінка із зідханням заявляє: „Один із найважчих трудів — це народини дитини". Психолог Оутс заключує, що багато жінок, у яких безліч дітей, сповняють цю функцію народин із-за навику до страждання і до вічноконечної праці.

Обсервуйте часами жінок: вони потраплять із цього ж самого місця у стократний раз стирати порох, чистити невидну плямку, а в гостях, заки ще діп'єте каву — притьмом забирають склянку, щоб чимскорше помити посуд, поправляють за вами подушечку на канапі й роблять це не із-за злої волі — загубившись, вони й не запримічують свого кумедного навику.

Або чоловіки, коли зайдете в хату — вони залюбки запрошують вас у сад, ви думаєте, що це заради вас, щоб ви просвіжились і надихались „садковим раюванням". Але ж ні — вони, гарненько в и б а чившись, кладуть біля вас кухоль пива чи морозиво, а самі беруть за косярку і ви, сповнені гуком, сидите, або коли ви думаєте, що вони закінчили, метушливо обтинають гілки живоплоту, чи кущів, потім біжать майструвати до гаражу, подякуйте, що й ви не дістали якоїсь сапки чи граблів...

Хіба ж не повинен бути на „люльку", гутірку, спів, чи прогулянку — час коли ви вповлизу родини чи ваших близьких, час на відпруження, яке відсвіжує вас творить з вас людиноподібну істоту? Людині — природна дружба й тепло — без них приходить виснаження і животіння, а не справжнє життя. Кожна хвилина, що несе вам відпруження — це цілюще джерело й увесь притаєний кольорит вашого будня.

Богдан Мельник

СМУТНА РОЗПОВІДЬ ПРИМУСОВОГО СТУДЕНТА УКРАЇНОЗНАВСТВА

(НА ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ В СТ. КЕТРИНС, КАНАДА)

(1)

Прошу всіх вигідно сісти,
Хочу вам щось розповісти,
Кожний хай відкриє вуха
І пильненко все те слуха.
Ви почуєте не казку,
Або теревенів в'язку,
Чи якусь страшную новість,
Або фантастичну повість
Про відважного Миколу.
Це буде про рідну школу
І трьох наших учителів,
Безсердечних мучителів,
І нарешті про нас всіх
Мов зав'язаних у міх
Учнів, що від цеї школи
Не втечуть, мабуть, ніколи.

Народився я в Канаді,
Кажеться, в вільній громаді,
Та — не знать мені сваволі,
Бо живу в тяжкій неволі.
Як інакше це назвати?
Гонить батько, гонить мати:
„В рідну школу йди, небоже!
Святий Боже не поможе!"
І хоч як мене це коле,
Але мушу йти до школи,
Бо раз батько каже „йди",
Не втечеш вже від біди.
В цім не звик він жартувати,
Легко може покарати.
Бачите, який мій тато?
А таких є тут багато!
Але заки вам розкажу
Про оту затію вражу,
І як мусимо „терпіти",
Слухайте — чиї ми діти,
Бідних душ аж двадцять п'ять
Ось там всі вони сидять.

1.
Знаний всюди рід є наш
Я є Надя Головаш.
2.
А я дуже гарно звусь,
Все весела Леся Пусь.
3.
Мій рід є широко знан,
Я Марійка ще й Кобзан.
4.
Я теж квітка з цього поля,
Звуся Коробайло Оля.
5.
Теж і я тут притулюся,
Я є Тарасюк Маруся.
6.
Рід мій славний прадідівський,
Я є Олесь Казанівський.
7.
Хай живе він многі літа,
Я сестра його Аніта.
8.
Своїм ім'ям я горджуся,
Я Долішнього Катруся.
9.
Я сестра її Богданна,
Працьовита, чемна панна.
10.
Скромність ,пильність і кебета
Тиховецька Лисавета.
11.
Я дівчина мов та мрія,
Авраменкова Надія.
12.
Хай це кожний добре віда,
Я козачка, Ткачук Ліда.
13.
А мене звуть хорошенько,
Я Лариса Дем'яненко.
14.
Віктор — означа побідник,
Глазків Син, престонаслідник.
15.
Кличуть мене всі Діяна,
Фіцика дочка кохана.
16.
Та й мені сказати мило,
Рідний брат її Данило.
17.
Тата й мами ясна зірка,
Донечка, Венґльовська Ірка.
18.
Чорнявки тут завелися,
Ось вам я, Шевчук Орися.
19.
Над усе люблю дозвілля,
Тарасюк, всім знана Ліля.
20.
Леся Грабовенська я,
Радується душа моя.
21.
Захарчинського я роду,
Українську маю вроду.
22.
Здібна, пильна я дитина,
Кушнірева я Христина.
23.
Кажуть я не є туман,
Хлопець Гладишів, Роман.
24.
Я також не є з нездар,
Володимир я Токар.
25.
Не чиєсь — там замахайло,
А Сьолковського Михайло.

В нас при вулиці Оґаста
Є висока, чепурняста
Церква, тобто Божий дім.
Як відомо вам усім,
Храм цей греко-православний
Не такий то дуже давній.
Під святинею тією
Глибоченько, під землею
Є простірнії кімнати,
Можна б там потанцювати,
Якби скрипку, бубон, бас
Хто привів та й грав для нас.
Але нам це не судилось,
Бо ось так якось зложилось,
Що при церкві православній
Парохом священик славний,
Всім відомий Легенюк,
Ввесь закоханий у КУК.
Він задумав нам на муку
Школу заложить при КУК-у.
Та не тільки він один
Був з ним й Фіцик Костянтин.
От подумали й зробили,
Чим дітей всіх засмутили.
Щоб ту школу розпочати,
Давай вони підмовляти
Українських всіх батьків,
Що їх дочок і синів
Треба всіх усвідомити,
Українознавства вчити,
Мови й літератури
І такі подібні бздури.
А ми, діти, знати раді,
Пощо нам тут у Канаді
Ота чудернацька мова:
„Пес, вівця, свиня, корова?"
It's much easier to dig
Words like dog, sheeps, cow and pig.

Отже, що вам тяжко знести,
Це довжезні шкільні тести,
Бо, щоб всіх їх написати,
Треба таки дещо знати,
А признатись треба вам,
Вчитись — не для нас це крам.
А ті наші вчитель
Мов які лихі джмелі,
Підганяють нас „Ану-те!"
Не дозволять нам заснути.
Якби ви їх добре знали,
То й ви б те саме сказали.

Перший з них пан Казанівський,
В нього звичай деспотівський,
І, на горе нашій долі
Він директор в нашій школі.
Як дзвіночок лиш задзвонить,
Він нас всіх до кляси гонить,
Ще й кричить на нас: „Гей діти!
Тихо там мені сидіти!"
Чи хто з вас таке чував?
Це ж наруга з людських прав!
Всякий примус річ ганебна
І в Канаді безпотребна,
Бо тут лад демократичний,
Не якийсь там деспотичний.
Навіть русскі душогуби
Дмуть в Ню Йорку в довгі труби:
„Воля, рівність для всіх рас!"
Це відноситься й до нас.
А крім того пан директор
Також від історії лектор,
Можна собі уявити,
Що і як він хоче вчити:
Про події стародавні,
Славні та й не дуже славні,
Про давніх князів, боярів,
Скорих до сварок і чварів,
Що в борбі поміж собою
Кумалися із ордою.

(Закінчення буде).

ВЛАДИКИ УКЦ В ЗСА ЗАЙМАЮТЬ СТАНОВИЩЕ ДО „УНЕВАЖНЕННЯ УНІЙНИХ АКТІВ" МОСКОВСЬКИМ СОБОРОМ

(Закінчення з 1-ої стор.)

Унії, тобто від 1596 р. по сьогодні, й від часу існування т. зв. Ужгородської Унії від 1646 р. по сьогодні ніде і ніколи не уневажнив згаданих „унійних актів". В ім'я ж історичної правди ми, підписані Владики натомість стверджуємо, що впродовж 375 років існування Берестейської Унії і 325 років існування Ужгородської Унії, десятки українських католицьких єпископів, архиепископів і митрополитів, сотні українських католицьких священиків, ченців і черниць та тисячі українських католицьких вірних, своєю мученичою кров'ю, тюрмами, засланням на каторжні роботи й смертю ісповідників засвідчили вічну живучість, правну непорушність та життєву стійкість цих „унійних актів".

Ми, підписані Владики Української Католицької Церкви в ЗСА однозгідно стверджуємо, що т.зв. „скасування Унії" на українських землях Галичини й Закарпаття в 1946 і 1949 рр. відбулося насильно, під натиском і з активною поліційною допомогою совєтського уряду, після військової займанщини Галичини і Закарпаття та після ув'язнення усього Українського Католицького Єпископату. А тим самим не було ні одного контраґента, який мав би право уневажнити котрийнебудь із згаданих „унійних актів". Тож із історичного боку безпідставним є „визнання уневажнення унійних актів" собором Совєтсько-Русскої Православної Церкви, бо ні собор, ні московський патріярх ніколи впродовж історії свого існування не мав, не має і не може мати якоїнебудь юрисдикції і влади над Українською Католицькою Церквою, об'єднаною з Апостольською Столицею під зверхністю найвищого Архипастиря, Христового Намісника, Папи.

Одночасно, ми, підписані Владики Української Католицької Церкви в ЗСА, перестерігаємо наше духовенство, чернецтво й наших вірних, щоб вони не дали себе зводити інтриґами, сплетнями чи підшептами тих, які під впливом цієї голословної і обманної, не опертої на ніякій історично-правній основі „постанови" собору совєтської Русскої Православної Церкви, намагаються підважити авторитет Намісника Христового-Папи та захитати цією Петровою Скалою, на якій наш Спаситель Ісус Христос побудував Свою Церкву.

Впродовж тисячоліття існування, Українська Католицька Церква з кожночасного її переслідування завжди обновлювалась і відроджувалася до нового життя. Цю обнову й силу до життя давала, дає і буде давати нашій Церкві кров наших мучеників і ісповідників св. католицької віри на розлогій українській землі.

Хай цей „посів крови", що його хоче „уневажнити" сьогоднішній московський патріярх Пімен, буде для нас закликом і прапором наших змагань за права і привілеї Української Помісної Католицької Церкви.

Заяву і пересторогу підписали усі згадані Владики, що брали участь у Конференції. До речі, у наведеній заяві і перестороді вже не повторюється окреслення „Українська Католицька Філядельфійська Провінція", як це було подано в офіціяльному повідомленні про згадану конференцію.

У ГРЕЦІЇ УРЯД ЗНАЧНО ЗЛАГІДНИВ проєкт декрету про пресу. З нового дексту виключили точку про обов'язок журналістів мати довідку від міністерства преси, що її видавали б після переведення „скринінґу" льояльности журналіста, — викинули теж вимогу, що журналісти мусять діяти „в дусі християнсько - геленської традиції" і подібні загрозливі для вільної преси постанови. Рішено теж, що від закордонних журналістів годі вимагати доказів, що вони не-комуністи, бо — наприклад — кореспондент совєтського ТАСС-а мусить бути комуністом.

ВІТАЙТЕ — БІЄНВЕНІДОС!

(І ЩЕ РАЗ ПЕРЕД З'ЇЗДОМ БУВШИХ АРҐЕНТИНЦІВ)

Ще кілька тижнів ділить нас від з'їзду бувших арґентинців в днях 11 - 12-го вересня ц. р. на Союзівці. Всі познаки на небі й землі вказують на його успіх. Напливають зголошення з далекого Лос Анджелесу, Чикаґа, Клівленду, Рочестеру, з Торонта. Решта, всі поблизькі із Ню Йорку, Ню Джерзі, Пенсильвенії — долучаться. У днях 11 - 12-го вересня загомонить Союзівка більшою чисельністю, неначе Ретіро чи Пляза Констітусіон у Буенос Айресі у робочий день. Всім заінтересованим, хто ще не зарезервував собі місця на Союзівці на цей з'їзд, раджу негайно це зробити, а всім, хто ще вагається: їхати, чи ні, скажу сміховинку, тим разом запозичену із „Лиса Микити". Одного пана запитав приятель, що роблять та як живуть його знайомі, а цей відповів, що не знає, бо тими часами ніхто не помер і він не мав нагоди з ними зустрінутися. А тут вам весела зустріч! Подвійна користь: зустрінутися й зробленим грошем причинитися до будови пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці Арґентини, Буенос Айресі.

Напевно не заблудите, бо вже здалека Союзівки на дорозі ч. 55 побачите великий напис „Вітайте — Бієнвенідос!", і то поправно написаний, одним словом. Авенідою Рівадавія заїдете аж на Пляза де Майо, під самий головний будинок Союзівки, назвім його „Каса Розада". Якщо ви приїхали новим каделяком, то запаркуйте його біля напису місцевості Буенос Айрес; знову, якщо ви приїхали шеві-57 р., то запаркуйте біля місцевості Вілля Картон. При вході до Каса Розада побачите людей, що за арґентинським звичаєм поздоровляються „абрасом", вдаряючи себе легко по плечах. Здоровіть кожного „ке таль — як маєтеся", хоч може і якого сеньйора чи сеньйору не впізнали. Ця сеньйора могла тоді в Арґентині бути худощава — фляка, а тут вже дещо погрубла і „ґордітою" стала. Я знаю одного електрика із Нюарку, з яким зустрічаюся все на демонстраціях за патріярхат, отже цього пана в Арґентині кликали „Фляко", а тут він став грубшим, себто „Ґордо", і то на вигляд і напевно й на кишеню. Та так має бути.

Реєстрація і полагодження з'їздових формальностей забере менше часу як вироблення колись цедулі — особистого документу в Буенос Айресі. Після того можете спрямувати в сторону купелевого басейну, який пропоную переіменувати на Мар дель Плята. Тут побіч Мар дель Плята, є гарний буфет — боліче, нагода і місце побалакати.

У буфеті побалакали, вгасили спрагу, пора на обід. Ідучи на обід, огляньте знімки чи інші експонати, зв'язані з нашим колишнім побутом на землі Сан Мартіна. Мій кум із Рочестеру напевно привезе вирізок із газети „Демокрація", де пише, як його донька народилася на залізничій станції в Сіті Белл, по дорозі із Гудсону до шпиталя в Ля Плята.

Після проходів, дозвілля, — пора на бенкет із гарною мистецькою програмою. Такі імена виконавців, як сеньйора Г. Андреадіс, сеньйора Т. Лихолай, сеньйор С. Годик, адоптований арґентинець містер-сеньйор І. Керницький - Ікер, молодий балетмайстер Роман Строцький, самі за себе говорять. Пізніше забава при звуках оркестри „Дніпро" сеньйора А. Строцького. У музичному репертуарі оркестри „Дніпро" є і карнаваліто, самба, мільонґа, пасо добле, компарсіта й інші арґентинські викрутаси. Для бувших арґентинців-гуцулів буде коломийка.

Неділя. Сонце вже високо, а ви спите розкішним сном при відкритому вікні кімнати на Союзівці. Із далека, крізь сон, чуєте звуки легенької музики, а слова до неї такі: „Левантате буррíго, ля ноче зя пасо..." (вставай, ослику, ніч проминула...). Кожний пригадає собі часи в Арґентині, як італієць Ніколя Паоні співав цю пісню в Буенос Айресі і скільки мільйонів заробив він на ній.

На Службі Божій помолимося за тих, що їм Арґентина стала місцем вічного спочинку, помолимося за друзів, рідних.

Спільна знімка, арґентинське традиційне асадо, та й вкінці — „Гаста люеґо!"

Це ще не все. Якось тому два дні телефонує до мене приятель і питається: Дон Естебан, чи будуть ухвалювати з'їздові резолюції..

Ось вам пропозиція одної із кінцевих резолюційних точок: „...просити головного радного УНС, бувшого арґентинця, ель сеньйор доктора Богдана Футея нав'язати контакт із Хуаном Домінґом Пероном, в цілі втягнення його в члени УНС".

Приїздіть громадно всі з усім арґентинським дорібком, себто дітьми, родженими там на полудні й тут на півночі. До побачення на Союзівці в днях 11 - 12-го вересня на З'їзді бувших Арґентинців! Бієнвенідос!

Дон Естебан де Путикевич

ОРГАНІЗУЄТЬСЯ МАСОВА УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

ва участь в тому торжестві українців з Канади й ЗСА може мати переломове значення для великої громади українських поселенців в Арґентині, яким приходиться поборювати багато труднощів головно організаційного порядку.

В Ню Йорку організацією масової поїздки українців на відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в Буенос Айресі займається, з уповноваження УККА, туристична фірма Ковбаснюка-Шумейка. Подробиці подорожі та її коштів, як і коштів побуту в Буенос Айресі будуть своєчасно проголошені.

Новий український професіоналіст

Д-р Юрій Кігічак

Українська Громада Ірвінґтону, Н. Дж., збільшилася знову на одну професійну силу. Юрій Кігічак, мол. здобув ступінь доктора медицини в дні 6-го червня 1970 р.

Юрій Кігічак народився 6-го грудня 1943 р. в Перемишлі, в родині п-ва Юрія і Ольги з Лопатяків - Кігічак. Початкову науку розпочав він в Німеччині, а коли враз з родичами переселився до ЗСА, продовжував її в українській католицькій школі св. Ів. Хрестителя в Нюарку. Закінчив її першуном. До середньої школи ходив у Вест Сайд в Нюарку і за свої успіхи в науці був стало на понадпочесному місці. Маючи стипендію студіював біологію „пре-медікал" на Ратґерському університеті в Нюарку. Після закінчення її з відзначенням, одержавши стипендію студіював медицину в Ню Джерзі Коледж оф медісин, крім того був прийнятий до багатьох медичних шкіл інших стейтів.

Д-р Юрій Кігічак, відбуває тепер лікарську практику в Медичному Центрі Сейнт Майк в Нюарку, а відтак відбуватиме три роки спеціялізації в дерматології в Метрополітальному Шпиталі в Ню Йорку. Замолоду, від жовтодзюба до пластуна-розвідника, був активним членом виховної організації Пласт, а згодом членом Студентської Громади.

Д-р Юрій одружений із Надею Данилишин, донею Григорія і Мирослави, абсольвенткою студій психології в Гантер Коледж, Ню Йорк, де одержала диплом В. А. Вона є активною пластункою „Лісові Мавки". Д-р Юрій, його дружина Надя та доня Романа мешкають в Ірвінґтоні, Н. Дж. Д-р Юрій є членом УНСоюзу, Відділ 133.

Р. М.

Заклик Союзу Українських Підприємців Флориди

Туристична індустрія, торгівля, будівництво — це невичерпні джерела економічно - господарської могутности; вони й творять головну частину економічно - господарського сектора Флориди. Наша українська бизнесова група має добрі початки, створивши Союз Українських Підприємців в Маямі. Ця організація в майбутньому дасть моральні, матеріяльні та репрезентаційні користі. Вся американська і канадійська господарська потуга базується на організації і зосередженню її ділового, операційного капіталу. З такого зосередження постали гігантські трести, потужні корпорації, в Америці та Канаді. Деякі з етнічних груп на цих континентах, як, наприклад, жидівська, кубинська, італійська дають яскраві приклади організації їхньої економічної сили, які надаються для наслідування і нашої користи. Наша українська спільнота під цим оглядом найслабше репрезентується, дармащо ми добре зорганізовані під іншими оглядами. За кількістю своїх підприємств ми не є наслабші, а навпаки. Українських підприємств різного роду сьогодні, можна рахувати не сотнями, а тисячами. У них маємо заступлені майже всі ділянки господарства. Нам бракує об'єднання в одній, міцній, фаховій організованій інституції. У нас загально не бракує капіталу - гроша, у нас скоріше бракує ініціятиви. Чи нам українцям не треба бути багатими, сильними і розумними? Чи наш особистий капітал, моральний і матеріяльний, має загубитися у морі чужого капіталу, як безіменна і безоблична його частина? Кожна сила, а в тому і сила людей, багато разів помножується, коли вона є силою організованою і одночасно спрямованою до однієї виразно визначеної і конкретної мети. Саме це, має на увазі наша група підприємців на терені Флориди. Влаштування доповідей, запрошення фахівців економістів та визначних бизнесменів як промовців на сходинах, щоб мати виміну думок та бути поінформованими про господарську коньюнктуру, закласти українську кредитівку в Маямі та охопити українських підприємців усіх галузей, як також і тих людей (прихильників), що мають зрозуміння господарського еквіваленту в житті суспільства. При добрій організації такої кількости людей, можна створити велику будуючу силу для нашої спільноти на цьому континенті. Ми маємо багато недіючого, мертвого, розгубленого капіталу. Його треба оживити, зактивізувати й обернути на корисне діло. На членських сходинах Союзу Українських підприємців в Маямі 2-го травня 1971 р. розвинулася дискусія. Д-р Михайленко подав цікаву інформацію про біржу і сучасний стан біржових інвестицій. Атаманюк висловився за організацію виробничих підприємств, які дали б затруднення багатьом українцям. П-і О. Михайленко поінформувала про будову українських кооперативних апартаментів, коло Філядельфії. В. Трач інформував про корисність купна більшого об'єкту, де містилась би домівка Союзу Українських Підприємців в Маямі. Угляр порушив справу будівельної спілки Флориди, маючи на увазі, що правдива інформація заощадить гроші кожному з нас, тим більше, що це обов'язок кожного свідомого українця підтримати Союз Українських Підприємців для добра нашої національної і особистої справи. У місяці листопаді 1971 р. відбудеться з'їзд українських підприємців та професіоналістів Америки й Канади, в Маямі.

Я. Романишин

ЛЮДИНА — МАШИНА

„Радянська Україна" з 6 серпня розповіла в нарисі „Криворіжці за полярним колом", як фахівця-шахтаря Дмитра Манзенюка несподівано викликали в Кривому Розі до „начальства" і як йому запропонували негайно їхати в Сибір, під Норильськ. Хоча він „розумів думки Ніни Андріївни, дружини", і хоча дочка Наталка протестувала, а всі разом любили „тиху річку Саксагань" — довелося швидко виїздити. Шахтарів з України вислано на важку працю в Сибіру, серед вічної мерзлоти. „За місяць пройшли під землею 75 метрів бетонного кріплення". Та навіть при таких темпах Д. Мандзенюка оголосили героєм праці на шахті „Жовтнева" і на „урочистому вечорі за тисячі кілометрів від дніпровських степів лунали зворушливі слова про непорушну дружбу російського і українського народів"...

З НАШИХ БУДНІВ

ВУЙКО З АМЕРИКИ

„Наші діти, — пише сестра Оля з України, — видумали собі тепер знамениту забаву: щодня їдуть до Львова зустрічати вуйка з Америки. З крісел складають поїзд, купують два квитки на станції в Старому Селі, ще й просять кондукторшу, щоб завезла їх прямо до аеропорту, бо вони дуже поспішають! Як звичай велить, дівчатка вибираються зустрічати дорогого гостя не в порожні: старшенька, Галя, везе квіти, а меншенька, Іванка, дарунок — гуцульську тарілку і лелеків (різьба в дереві). Дарунок тримає цупко під пашиною і борони Боже відняти його від неї! З дарунком рано вмивається, молиться, сідає їсти сніданок, а потім, увечері, кладеться з ним спати.

Ось і приїхали до аеропорту! Старшенька, Галя, хватає меншу сестру за ручку — мовляв, щоб не загубитися в натовпі людей. Галя тримає квіти, Іванка тисне дарунок. „Впізнаєш вуйка Івася? — питає Галя Іванку. „Ну, ще б ні! Він такий, як наш тато, тільки в нього сиве волосся і ве-ллликий чомодан!"

Нам, старшим, одночасно і на сміх, і на плач збирається, коли дивимось на цих двоє маленьких комедіянтів, з якою серйозністю та повагою вони відограють свої ролі. Як, тримаючись за руки, натягають шийки і витріщають оченята, щоб, бува, не проґавити того моменту, коли вуйко сходитиме з літака. При чому меншенька завжди муштрує старшу: „А ти дивись добре, не стріляй очима на боки! Та уважай на квіти, щоб не поламати! Як же ти будеш вручати вуйкові з Америки поламані квіти?"

Дивом-дивуєшся і в голову заходиш, яким чудом вони, малята, так добре наслідують нас, дорослих?.. Адже вони ніколи ще не були на аеропорті чи під готелем Інтуриста, у Львові, не бачили під ним, під цим готелем, довгої черги очікуючих на своїх рідних з-поза синього океану. Не були свідками радісних зустрічей і сумних сцен розчарування, коли хтось, довго і давновичікуваний не прибув з туристичною групою... Часто люди виходять під той готель „без надії сподіваючись", — а-нуж зустрінуть когось такого, хто приїхав до сусідів чи знайомих з другого села, а там, в Америці чи в Канаді, має нагоду часто зустрічати цього, довговичікуваного... І з такої зустрічі — велика радість і є про що в селі говорити на пів року.

...От, і вийшли вже з літака всі пасажири, а вуйка — немає... Не приїхав! Личка в дівчаток посумніли, Іванці дрижать губки, зашклилися оченята, ось-ось, і покотяться сльози. Старша, Галя, заспокоює її: „Ну, і чого пхинькаєш?.. Вуйко не дістав пляцкарти до цього літака. Він приїде завтра". А завтра — та сама забава, той самий, складений з крісел „поїзд", купівля квитків на станції в Старому Селі, і довге вичікування на „аеропорті", з квітами і дарунком... Тепер дівчаткам вже і в сні ввижається, що вони їдуть зустрічати вуйка з Америки.

Чи діждуться його колись?.."

Ікер

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

З глибоким смутком повідомляємо, що 16-го серпня 1971 року померла

МАРІЯ ВАРФОЛОМІЇВНА ЛІВИЦЬКА

українська громадська діячка, вдова по Президентові Української Народної Республіки в екзилі Андрієві Лівицькому.

Родині Покійної висловлюємо глибоке співчуття.

УВАН у США

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що дня 19-го серпня 1971 р. відійшла у Вічність, по довгій і важкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ і СЕСТРА

бл. п. ЮЛІЯ КЛИМ

уроджена 1891-го року в Тернополі, Україна.

ПАНАХИДА в похоронному заведенні Литвина і Литвина при 801 Спрінґфілд евеню в Нюарку, Н. Дж. в неділю, 22-го серпня 1971 р. о год. 8-ій вечора.

ПОХОРОН передбачений на понеділок, 23-го серпня 1971 р. о год. 9-ій перед полуднем з похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. й опісля на цвинтар.

Про молитви за спокій душі Покійної просять:

доньки — ГАЛЯ і ОКСАНА
внуки — МАРТА й ІГОР ВОЛЧУК
брат — ГАРАСИМ ВЕКЕСЕВИЧ з Рідньою

ПРЕДСТАВНИЦТВО ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ в АМЕРИЦІ

із смутком повідомляє Українське Суспільство про смерть

св. п. МАРІЇ ЛІВИЦЬКОЇ

заслуженої громадянки, учасниці передреволюційної боротьби українського народу, вдови по св. п. Президентові Андрієві Лівицькому і матері Миколи Лівицького, теперішнього Президента Української Народної Республіки в екзилі.

ПАНАХИДА о год. 7-ій веч. в п'ятницю, 20-го серпня 1971 р. в похоронному закладі Петра Яреми.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 21-го серпня 1971 р. о год. 12-ій впол. на Українському Православному Цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Усій Родині Небіжчиці висловлюємо найщиріші вислови співчуття.

ПРЕДСТАВНИЦТВО ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ в АМЕРИЦІ

Помер Спірос Скурас, фільмовий маґнат, приятель національних груп в ЗСА

Ню Йорк. — Дня 16 серпня ц. р. помер у своєму домі недалеко Ню Йорку на удар серця на 78-му році життя Спірос Скурас, мультімільйонер, американський грек, кольоритна постать наче з фантастичного роману.

Син пастуха овець над Йонським морем у Греції був сам пастушком, а в 15 році життя почав вчитися на священика. Вчився при тому бухгальтерії й англійської мови. Коли мав 17 років — прислав йому і ще одному його братові гроші на приїзд до Америки найстарший брат, який виїхав був туди три роки тому. В Америці, в Сант Луїсі, Спірос Скурас був спершу хлопцем до послуг в готелі. Під час першої світової війни служив у Сиґнальному корпусі Американської Армії в Европі. Вернувшись до Америки, він і два інші його брати купили за всі свої ощадності, 4.000 дол., малий кінотеатр. Він і його брати виявили такий організаційний і адміністраційний талант, що в 1926 р. мали вже в Сант Луїсі 37 кінотеатрів і багато інших в Кензас Сиґі й Індіянополісі. Звернула на це увагу велика фільмова компанія „Ворнер Брадерс" і заанґажувала Спіроса Скураса на керівника своїх кінотеатрів. В кілька років пізніше він перейшов до „Парамонту", згодом до „Фокс Метрополитен — театрів" в Ню Йорку, що їх врятував від банкрутства. Після того став працювати для фільмової компанії „Фокс", де в 1942 році став президентом. Щойно в 1969 році попрощався з тією компанією, між іншим внаслідку суперечок з приводу багатомільйонових втрат, що їх зазнала та фірма з невдачею фільму „Клеопатра", що його продукція коштувала 30 мільйонів дол.

Спірос Скурас, зробивши величезний маєток також у корабельному бизнесі, був філянтропом і людиною активною в політиці, у Республіканській партії. З ентузіязмом допомогав Д. Д. Айзенгаверові, Р. Ніксонові і Нелсонові Рокефеллерові в їх виборчих кампаніях. Між іншим — він уладжував своїм коштом передвиборчі бенкети всіх національних груп у найкращих готелях Ню Йорку, з участю по кілька тисяч осіб, та фінансував газетну рекляму республіканських кандидатів у різномовних неанглійських газетах. Довший час очолював організацію американських греків і завжди з гордістю підкреслював своє грецьке походження. Знав багато українських діячів, головно з республіканського табору, й орієнтувався непогано в українській проблематиці. Був одним із тих, що їх ставили за приклад, як молода, талановита, роботяща і метка людина, прибувши до Америки без сотика в кишені, може тут дійти до високого становища й великого маєтку.

Спірос Скурас одружився в Америці з грекинею, з якою мав двох синів і дві доньки. Всі вони живуть, як теж його 14 внуків. Обидва брати, з якими був спершу у торговельній спілці, стали теж великими багатіями.

Дім поета Карла Сендберґа можливо стане літературним музеєм

Флет Рок, Н. Каролайна. — Ориґінальний будинок майже 150-річної давности, в якому жив і працював видатний американський поет і біограф Лінкольна Карл Сендберґ, перейшов у власність Федерального Уряду. Вдова по поетові продала будинок з великими чотирма колонами, помальований в білий колір, з високими ориґінальними сходами, а в ньому також речі, твори й книгозбірню поета, що нараховує понад 12 000 томів. Карл Сендберґ помер тут у 1967 році, проживши 89 років. Він любив природу, любив прерії, і навіть у своїм великім вигіднім домі мав у кімнаті, в якій працював над манускриптами, старовинну бляшану піч з довгою рурою попід стелю, що нагадувало йому старі піонерські часи.

Вдова по поетові живе тепер в Ешвіллі, яких 20 миль на північ. Вона продала Федеральному Урядові дім і посілість в 240 акрів, сподіваючись, що Уряд виділить необхідні 952 тисячі долярів на реставрацію будинку й обладнання літературно-меморіяльного Музею Карла Сендберґа. Але покищо Конґрес не схвалив такого асиґнування. В будинку почали відпадати шматки стелі. Він з дерева, і коли б сталась пожежа, то від будинку не залишилося б нічого впродовж 10 хвилин.

УКРАЇНКА — ЧЕМПІОН СПОРТУ

У Симферополі відбувся „Жіночий чемпіонат СССР з велосипедного спорту". Чемпіоном СССР з цього спорту стала українська спортсменка Любов Задорожна з Харкова, яка подолала дистанцію в 3 кілометри на ровері за 3 хвилини і 59,74 секунди та здобула золоту медалю. У змаганнях брали участь сотні жінок. Бронзову медалю здобула минулорічний чемпіон, також з України, Раїса Ободовська.

37 американських вояків згинули в Німеччині в катастрофі літака

Бонн. — Американський військовий гелікоптер, який віз 33-ох вояків і 4-ох членів залоги на польові вправи з Людвіґсбурґу недалеко Штуттґарту до Гравенверу недалеко чеського кордону, експльодував у повітрі, впав на поле і загорівся. Всі вояки, які були в ньому, згинули. Це найбільша американська катастрофа в Німеччині від кінця останньої війни. Наспіла в 10 хвилин після того пожежна сторожа з недалекого містечка Пеґніц знайшла горіючу кабіну й розсіяні по полі рештки гелікоптера. Нікого не вдалося врятувати. Катастрофа сталася о год. 4,45 пополудні і багато осіб бачили її. Покликано спеціяльну Комісію для дослідження причини катастрофи.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ПРОЦАК — член УНС Відд. 37 С-ва Любов в Елізабет, Н. Дж., помер 9-го липня 1971 р. на 58 р. ж. Народився в Елізабет, Н. Дж. Став членом УНС в 1962 р. Полишив у смутку сина Михаїла, дочку Віру, 2 братів Івана і Теодора, 2 сестри — Марію і Анну. Похорон відбувся 12 липня 1971 р. на цвинтарі Еверґрін в Ньюарку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Гнатюк, секр.

ПАСТУШАНЧИН МИХАЙЛО — довголітній член УНС Відд. 39 в Сиракюзах, Н. Й., помер 2-го липня 1971 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Котузів, пов. Підгайці, учасник визвольних змагань, став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку жінку Катерину, дочку Марію і родину. Похорон відбувся 5 липня ц. р. на цвинтарі кат. церкви св. І. Хрестителя

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

СТЕФАН КОЦЕЛКО — член і рекр. секр. Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаґо, Ілл., помер 3 липня 1971 р. на 52 р. ж. Нар. в с. Лубно, пов. Перемишль, Україна. Став членом УНС в 1951 р. Полишив у смутку доньку Юлію і 3 синів: Михайла, Івана та Миколу. Похорон відбувся на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Шпікула, секр.

Різне

Real Estate

Різне

Праця

Funeral Directors